

[CRÒNICA del JUDICI]

Rebel·lió o sedició? Fiscalia versus Advocacia de l'Estat

written by Lluís Busquets | 5 de juny de 2019

2. La pena de prisión tendrá una duración mínima de tres meses y máxima de veinte años, salvo lo que excepcionalmentedispongan otros preceptos del presente Código.

Cuando la duración de la pena de prisión impuesta sea superior a cinco años, el juez o tribunal podrá ordenar que la clasificacióndel condenado en el tercer grado de tratamiento penitenciario no se efectúe hasta el cumplimiento de la mitad de la pena impuesta.

En cualquier caso, cuando la duración de la pena de prisiónimpuesta sea superior a cinco años y se trate de los delitosenumerados a continuación, la clasificación del condenado en el tercer grado de tratamiento penitenciario no podrá efectuarsehasta el cumplimiento de la mitad de la misma:

a) Delitos referentes a organizaciones y grupos terroristas y delitos de terrorismo del Capítulo VII del Título XXII del Libro II de este Código.

b) Delitos cometidos en el seno de una organización o grupocriminal.

c) Delitos del artículo 183 [delictes de natura sexual]

d) Delitos del Capítulo V del Título VIII del Libro II de este Código, cuando la víctima sea menor de trece años [delictes d'exploació sexual i corrupció de menors]

El juez de vigilancia, previo pronóstico individualizado y favorable de reinserción social y valorando, en su caso, las circunstancias personales del reo y la evolución del

tratamiento reeducador, podrá acordar razonadamente, oídos el Ministerio Fiscal, Instituciones Penitenciarias y las demás partes, la aplicación del régimen general de cumplimiento, salvo en los supuestos contenidos en el párrafo anterior.

□ *Código Derecho penal, art. 36.2*

Els fiscals, a totes

□ Per a la fiscalia, els tres mesos de judici no han existit. L'1-0 hi va haver violència i rebel·lió d'acord amb l'art. 472 del Codi Penal (i no només la sedició que contempla l'art. 544, la qual implicaria només desordres públics). I una torna: l'aplicació de l'art. 36.2: complir la meitat de la condemna abans d'aplicar-los el 3r grau.

□ Els fiscals ahir al matí es van repartir la feina d'elevat a definitives les seves acusacions. Començà **Javier Zaragoza**, amb to de saber-se-les totes (una mica humiliant per als altres, tot sigui dit), que desenvolupà quatre blocs temàtics diferents, i abans, uns preliminars, on volgué deixar clar que l'objecte del judici no era la criminalització de cap ideologia ni cap dissidència política sinó el fet d'haver volgut canviar l'ordre constitucional de 1978 advocant un fals dret d'autodeterminació. "Som aquí perquè s'ha intentat liquidar la constitució que ha convertit Espanya en una democràcia consolidada:" Cità esbiaixadament Habermas ("No només no hi ha dret moral a la secessió, sinó que hi ha l'obligació cívica i legal de defensar la constitució"), Eliott, el rei i Kelsen, amb qui es basà per argumentar que el procés va ser un cop d'estat amb tota regla. (Pitjor **Fidel Cadena** que esmentaria Günther Jakobs, l'autor de la teoria del dret penal de l'enemic –Feindstrafrecht–, nascuda en un context de pugna contra el terrorisme i formulada per primera vegada el 1985, tot ensenyant tot el llautó de la causa.) Tractà **Junqueras** de sofista amb la cínica teoria de la cadira buida quan demanava diàleg a Espanya i deia que voler un

referèndum no és cap delictes, però impedir-lo per la força, sí. Deixà clar que la sobirania popular no està pel damunt de la llei i esmentà, com era de preveure, la passada sentència del TDH d'Estrasburg, per adduir que no s'ha retorçat cap llei per poder criminalitzar ningú. Per a ell, allí, no hi havia presos polítics, sinó uns acusats que havien desobeir reiterades advertències del TC, havien subvertir l'ordre legal, s'havien oposat a tasques judicials, havien obstaculitzat la feina de les FCSE amb actes violents (es passà pel forro el peritatge d'una autoritat mundial com la de **Jean Paul Lederach**) i havien comès malversació. Per a ell, que considerava l'independentisme com un moviment nacionalista populista, "no hi havia democràcia sense respecte a la llei", com va deixar clar **Felip VI** i, a més, era del tot legítim usar la força necessària per garantir el compliment d'un mandat judicial". La declaració d'independència dels acusats no va ser simbòlica sense efectes jurídics, encara que no es publicués, perquè ortaven un mes d'insurrecció. I la prova de la situació violent era que van haver de traslladar-se 6000 policies a Barcelona, que el rei va haver d'intervenir el 3-X i s'acabà aplicant excepcionalment l'art. 155 de la Constitució. Per a la rebel·lió, per a ell, no calia violència greu ni armada ("es va emprar violència quan va ser necessari", perquè "no calien armes, ni militars, ni un estat de setge per a la rebel·lió"). Es referí a l'octubre del 2017 com al mes "insurreccional". En aquest sentit, la DUI era un cop d'estat que volia "substituir un ordenament jurídic per un altre". Per a ell, l'alçament violent s'aconseguí amb l'acord de la Mesa del Parlament, l'actuació de l'executiu i de la societat civil representada per l'ANC i Òmnium Cultural ("La mobilització popular era una de les armes imprescindibles per empènyer tot el procés.") Enumerà fins i tot els elements probatoris per al concert per delinquir remuntant-se al 2015 amb el Llibre blanc per a la transiciónacional, el Full de ruta del 30-III-15 signat per CDC, ERC, ANC, Òmnium i l'AMI, la proposta del referèndum, el document EnfoCATs, el Full de ruta de l'ANC i l'agenda Moleskine del senyor **Jové**, on

constaven les reunions del sanedrí d'aquell moviment el 2016 (**Puigdemont, Junqueras, Turull, Romeva, Rovira...** i fins i tot **Mas**): els dies 23-II, 30-VI, 31-VII...

Desglossà tot seguit les proves contra qui considerava motor de la rebel·lió, **Junqueras** (des de la presentació de la pregunta per al referèndum, passant el control dels processos electorals, tot donant molta importància a la reunió de **Puigdemont, Junqueras i Forn** del 28-IX amb la cúpula dels ME (**Trapero, López i Molinero**) que proposaren desconvocar el referèndum per tal d'evitar enfrontaments sense menystenir les crides a la mobilització). Els segons del vicepresident, **Josep Maria Jové i Lluís Salvador**, eren els encarregats de l'organització i finançament de l'1-0, així com de la creació de les estructures d'estat. Se n'encarregava vicepresidència a manca de **Puigdemont**, al qual es referí més d'un cop com "el processat rebel", perquè **Zaragoza** sabia que era la carta que li enderrocava el castell, i mes després que el tribunal d'Slesvig-Hölstein deixés clar que no s'havia comès ni rebel·lió ni sedició. Tot seguit, esmentà els càrrecs contra **Forn**, subratllant les trobades amb els ME i el Major **Trapero** i culpant-lo del pla polític de l'actuació dels mossos, de qui tenia el control, per tres punts: 1) simular el compliment de les ordres judicials; 2) permetre el referèndum; 3) el pla de la policia catalana era un muntatge que s'aferjava a l'argument de la "convivència ciutadana". Segons ell, repassà els milers d'actes alçades pels ME i no havien suspès la votació gairebé enlloc (donà unes xifres ridícules: els ME només haurien tancat un 1% dels punts de votació). Tot seguit passà als fets del 20-IX, on els dos **Jordis** eren, segons ell, els manaies de l'ordre públic. Qualificà la jornada "d'estat d'excepció, com si respectar la constitució i aplicar les lleis fos antidemocràtic". En resum Catalunya va viure un període insurreccional des de l'inici de l'XIa legislatura fins a l'aplicació del 155. Acabà adduint que no demanava als acusats que renunciessin a les seves conviccions i ideals, sinó que els volguessin imposar per vies il·legals.

□ **Jaime Moreno** platejà cinc qüestions: Hi va haver violència? Quin significat tenia per al delictes de rebel·lió? Quin nexa, entre la violència i la declaració d'independència? Coneixien els acusats que hi podia haver enfrontaments violents? Instrumentalitzaren la violència vers els seus objectius? Començà explicant que el lema "votar no es cap delictes" és fals perquè no hi ha un dret il·limitat a votar, si no es respecta la llei (un menor no pot votar ni un adult ho pot fer dues vegades). El fiscal argumenta la violència amb les destrosses als cotxes de la Guàrdia Civil o amb el llançament d'objectes a Sant Carles de la Ràpita, i parla de violència contra els agents, amb coces, cops de puny i contusions segon els informes mèdics. Gosà retreure al tribunal de Slesvig-Holstein que es pronunciés sobre la violència de l'1-0 "sense la pràctica de la prova". Per a ell hi va haver violència suficient segons el delictes de rebel·lió per derogar la Constitució en un territori (472, supòsit 1r) i per separar-ne una part de la resta (472, supòsit 5è). No calia cap presa de poder, perquè ja el tenien. Hi va haver violència quan es volgué impedir la investigació contra l'1-0, quan es van fer escarnis públic a les FCSE, els dies 1-0 (amb tractors als carrers i una resistència passiva que esdevingué activa) i 20-IX (que no va ser cap concentració de protesta sinó un greu a obstacle a l'actuació de la justícia " amb intencions intimidatòries"). El referèndum era l'esglaó necessari per la declaració d'independència (heus ací el nexa) i la violència va ser necessària per a aquest esglaó. Recordà **Gonzalo i Baena**, que parlà de "polvorí" i "clima insurreccional". Amb la declaració, la Constitució deixava de ser vigent. Respecte al coneixement dels acusats de tot plegat donà importància a les reunions del 26-IX i 28-IX (**Puigdemont, Forn, López, Molinero, Castellví**) i també, el mateix dia, amb la Junta de Seguretat (amb **Millo, López de los Cobos, Nieto...**), sense que es volgués desconvocar el referèndum, tot i la valoració de riscos com ara possibles actituds combatives dels CDR. **Moreno** recordà que Trapero comentà que "esperava no haver de lamentar cap desgràcia durant la jornada de votació" i no es creia que

Forcadell, **Turull** o **Rull** haguessin manifestat que no sabien res de la Junta de seguretat. Repassà tot seguit les crides dels membres del govern perquè la gent acudís als centres de votació. Per tant, van instrumentalitzar la violència en pro dels seus objectius.

□Durant el recés començà a saber-se que mentre allà s'acaba de qualificar de cop d'estat el procés català, amb la unitat d'Espanya com a bé a defensar a qualsevol preu abans dels drets fonamentals, la sala quarta del tribunal decidia que calia aturar l'exhumació de **Franco**, i al text en què ho argumentava es referia al dictador com a cap de l'estat d'Espanya des del primer d'octubre del 1936.

□Després del recés del matí, **Consuelo Madrigal** anà per la malversació, seguint fil per randa els testimonis de **Montoro** de la prova pericial, i basant-se més en especulacions que en proves fàctiques. Per a ella, els acusats van cometre un delicte en l'exercici il·lícit de funcions públiques, ja que van impulsar l'1-0, malgrat els advertiments del TC i se'n va anar a les lleis de referèndum i de transitorietat dels dies 6 i 7-IX i a l'acord conjunt del govern. D'allà a les despeses per les campanyes (Registre de catalans a l'exterior, Civisme...), publicitat, informàtica i pàgines web, cartelleria, correspondència facturació..., en especial de TV3. Per a ella, la CCMA pot emetre publicitat sense cobrar, però no és un servei gratuït perquè genera igualment una despesa. Van tornar a sortir els noms de Molons i d'Unipost. (**Turull** hauria aconseguit en pocs dies, del 25 al 29-VIII-17 3.430.000 del fons de Contingència.) Assegurà que els proveïdors de la Generalitat van refusar respondre sobre les factures de l'1-0 per por de perdre els contractes marcs amb l'administració, una pràctica pròpia "d'organitzacions criminals". (De fet, parlà d'estratègies d'emascament de factures.) I vam tornar als observadors internacionals del referèndum, a les despeses del Diplocat, que xifrà en 40.000, i al CTTI, on fou traslladat **David Palanques** com a expert en l'organització del

referèndum. Assegurà que anul·lar els contractes relacionats amb l'1-0 no eximia la Generalitat d'indemnitzar els proveïdors. Comptant el cost dels centres de votació (tornàrem als bens públics de caràcter demanial i al cost que repercuteix a l'administració), calculà en uns 3M€ el cost del referèndum i lamentà que la Generalitat no es presentés al judici per defensar l'espoli dels seus fons. En definitiva, llevat de tres consellers acusats individualment per haver assumit la responsabilitat sobre determinats centres l'1-0, el delicte de malversació el van cometre conjuntament tots els membres del govern de **Carles Puigdemont**. En els casos de **Junqueras, Romeva, Forn, Rull, Turull i Bassa**, el delicte de malversació era un agreujant de la rebel·lió, ja que el desviament de fons va servir per a finançar l'atac a l'ordre constitucional, ja que "el control de la despesa pública és un dret i una expressió clara de la sobirania popular".

□ **Fidel Cadena** anuncià que volia parlar de la configuració legal del delicte de rebel·lió. A més mirar de provar la violència, necessària per a la rebel·lió segons l'art 472 del Codi Penal, posà l'inici de la insurrecció catalana al novembre del 2015. Repassant l'article 472 del Codi Penal, per a ell hi va haver alçament rebel sense armes (art 472 supòsit 1) i ho comparà amb el 23F (que fou un veritable pronunciament violent més que no pas un cop d'estat, ja que el rebels cridaren a favor del rei). Digué: "Aquest alçament ha estat violent. És la clau. Pretendran que la violència no va existir, que no fou instrumental ni proporcional, que no fou l'adequada... Però en la violència s'hi inclou la intimidació? És clar que sí. A més de la vis física, hi ha la vis intimidatòria..." (Bona, aquesta!) "Si la violència d'una rebel·lió es limités a la violència física, en restarien fora les revoltes que es planifiquen i s'executen de manera incruenta. I n'hi ha hagut moltes en la nostra història militar. I restarien sense sanció tots aquells esdeveniments que fracassessin per raons diverses. Hauria passat, per exemple, que del 23-F se'n discutiria la tipicitat, perquè

l'existència de la violència física restaria limitada a aquella traveta o aquell sacseig al tinent general **Gutiérrez Mellado**, en pau descansi.” Per a ell la rebel·lió era un mosaic, plural i convergent, amb tessel·les diferents, començat el novembre del 2015. L'1-0 hi va haver intimidació, segons ell, exercida per les masses i muralles humanes llançades contra els CFSE i pel fet de disposar d'un cos policíac, els ME, amb disset mil agents al servei del projecte independentista (i això ja era mala fe perquè durant el judici tots els comissaris dels ME van deixar ben clar que se'n van desvincular i que fins i tot havien previst un pla per a detenir el president i els consellers). Era igual que el 23-F fos un assalt al congrés espanyol, fossin segrestats 350 diputats durant hores, es desaparessin trets a i sortissin els tancs a València.

□Val a dir que aquesta equivalència ja la va fer el jutge instructor, **Pablo Llarena**, quan en les seves interlocutòries, tot al llarg de la primera meitat del 2018, parlava d'una situació equiparable a “una presa d'ostatges amb trets a l'aire” per a referir-se al 20-IX i igualar-lo al 23-F. De fet la instrucció de **Llarena** és un llast per a **Marchena**, perquè durant tots els mesos que va durar va cometre violacions flagrants dels drets fonamentals dels acusats, empresonats preventivament i privats de l'exercici del dret de participació política, amb decisions preses d'acord amb calendaris i ritmes polítics... Per això va deixar clar que el tribunal només tindria en compte allò que es digués i que s'exposés com a prova a la sala mentre durés el judici. Ara bé, els fiscals, han seguit més la instrucció de **Llarena** que els mesos de judici.

□Per a **Cadena** la violència “només s'havia d'utilitzar quan comencés a actuar l'únic poder que no controlaven, el judicial”, ja que es pretenia declarar la independència des de fora qualsevol empara jurídica i contra els advertiments del TC.” I tot seguit argumenta a favor de la rebel·lió, un

delicte contra l'ordenament constitucional, que no s'ha de confondre amb la sedició, un delicte d'ordre públic. La rebel·lió no és un plus a la sedició, sinó un alius, digué, una altra cosa. En la rebel·lió no està en risc la seguretat sinó la democràcia i la constitució. I ho provà amb la intervenció del rei, que no va parlar d'ordre públic, sinó d'ordre constitucional. Per al fiscal, els 6000 agents de les FCSE desplegats a Catalunya eren l'única força de l'estat al Principat, ja que els ME s'havien posat al costat de la rebel·lió (si van ser passius, adduí tranquil·lament, es que van obeir un pla). Les mobilitzacions del setembre i octubre del 2017 van donar peu a moviments insurreccionals, com al Parlament es donà violència normativa de la mesa del parlament. Per al fiscal, el 27-IX es va derogar la Constitució espanyola a Catalunya. Va fer sortir fins i tot el testimoni de **Carles Hernández**, l'ex-cap de la Brimo dels ME, per les declaracions que va fer contra l'actitud de **Jordi Sànchez** durant la concentració del 20-IX davant Economia. Considerà que es va conspirar i provocar i digué que "els qui van causar els danys eren els que s'enfrontaven a les forces de l'ordre per evitar el mandat judicial". El pitjor de tot fou que **Cadena** volgué tancar possibles sortides del tribunal. Calia parlar de coautoria d'un delicte plurisubjectiu i pluriconvergent, davant del qual, malgrat el resultat truncat, no es podia parlar de temptativa, de frustració ni de conspiració (temptativa o conspiració a la rebel·lió tindria una pena menys greu), perquè els acusats foren responsables de tots els danys causats tant als civils com a les FCSE. **Cadena** va cloure la seva intervenció tot demanant al tribunal que dictés una sentència d'acord amb els delictes de rebel·lió i malversació. I, una torna, vista a l'inici, el 36.2: complir la meitat de la condemna abans d'aplicar-los el 3r grau.

□A la tarda era el torn de l'advocacia de l'Estat. **Rosa M. Seoane** no deuria haver vist gens clars els arguments de fiscalia per demostrar la violència, imprescindible per al delicte de rebel·lió. Volgué demostrar l'acusació de sedició,

tot i ser delictes que s'exclouen. La seva argumentació seguiria determinats passos. En primer lloc, resseguí l'agenda Moleskine, on es podia detectar una evolució en què s'anava generant de forma ordenada i organitzada el procés independentista. Destacà que la llei de pressupost contenia una disposició addicional amb partides per processos referendaris, que el Tribunal Constitucional espanyol va acabar suspenent. Altrament, la presidenta del Parlament **Carme Forcadell** va retenir la llei del referèndum i va esperar per a tramitar-la fins que el moment fos propici. I la va admetre, sense fer cas al lletrat major del Parlament. A partir de l'agenda de **Josep Maria Jove**, l'advocada de l'estat repassà els preparatius per al referèndum, perquè en les reunions ressenyades a l'agenda, hi trobava termes com estructures d'estat, calendaris, contractes, CTTI, cens... Assegurà que a partir de l'octubre del 2016, el govern va començar "un autèntic desplegament polític i administratiu per dur a terme el referèndum". **Seoane** esmentà l'activació del pla Àgora que els Mossos d'Esquadra van preparar en previsió d'una tardor especialment calenta. El 9 de juny de 2017 es va produir l'acte formal per presentar tant la pregunta com la data del referèndum; el 4 de juliol es va presentar l'esborrany de la llei del referèndum en un acte al TNC, el qual també va servir per a presentar-hi un primer espot. També destacà l'acord de tots els membres del govern per tal que les decisions per a organitzar el referèndum de l'1-0 es prenguessin de manera col·legiada.

□ Vistes les actuacions del pilar de la mesa del Parlament i del govern, el darrer pilar rellevant per a **Seoane** era la mobilització social, de la qual responsabilitza els llavors presidents de l'ANC i Òmnium Cultural, **Jordi Sànchez** i **Jordi Cuixart**. Tot seguit, recuperà de nou l'agenda de **Jové**, on es dona un paper rellevant a la mobilització social, una demostració de la qual fou el 19 (?) i 20-IX. Ara bé, l'ombra del 9-N-2015 "sobrevolava l'equip de govern i eren molt conscients de les conseqüències jurídiques".

□Quant a la malversació, una estratègia percebuda per dur-los a terme era fer contractes menors. Un cop enumerats els fets, que considera provats, Seoane desenvolupà la tipificació que creia que havien de tenir. Parlà “d’un delictes pluriofensiu, un delictes múltiple de sedició”. Les concentracions massives tenien com a objectiu d’impedir a les FCSE el compliment d’una resolució judicial, de manera que entenia que encaixava perfectament en la descripció de sedició. **Seoane** distingí el delictes de rebel·lió del de sedició i comentà la intervenció de la fiscalia sobre el concepte de violència (sobretot, l’exposada per **Cadena** comparant-la amb el 23 F). Compartia que la violència no és el mer exercici de la força, però afegí que no pot considerar que l’ús de la violència fos un element estructural del pla dissenyat pels acusats. Per a ella, si bé hi va haver una voluntat planificada d’alçar-se de manera tumultuària per a impedir el compliment de la llei i l’execució de resolucions judicials, en canvi la força que hi va haver als col·legis l’1-0 o a la seu d’Economia el 20-IX no era equivalent a la violència que requeria la rebel·lió. Segons **Seoane**, els testimonis i experts que han passat pel judici no han acreditat aquesta violència, ni per la intensitat que hauria de tenir ni perquè fos un “element nuclear i estructural per a assolir els objectius”. Feia cas a cas d’un expert mundial com **Jean Paul Lederach** i de la sentència d’Slesvig-Hölstein.

□L’aportació de l’advocada de l’estat resultà molt important, perquè al Suprem es debat d’ençà de fa setmanes el dubte que pla damunt del tribunal: es decantarà per una condemna per sedició o per rebel·lió o conspiració per a la rebel·lió (ningú no parla d’absolució). La setmana entrant les defenses tindran ocasió d’exposar els seus arguments. **Marchena** i els altres magistrats les hauran d’escoltar amb molt detall. El fonament jurídic de les acusacions és més aviat feble; el de les defenses sembla més sòlid. Tot seguit **Seoane** passà a justificar l’acusació pel delictes de malversació. “El govern és el que dirigeix l’actuació política i administrativa. No té

capacitat de fer contractació, però sí que dóna les ordres per fer-ho", argumenta. Altrament, el Diplocat era una via més d'internacionalització que van posar en marxa els acusats. L'advocada de l'Estat considerà acreditats els delictes de sedició, de malversació i de desobediència. I s'arriba així a la pausa de la tarda.

□Després del recés, **Pedro Fernández**, advocat de Vox, assegurà que el procés independentista va ser un "cop d'estat modern", de manera que no es podia comparar amb casos anteriors als quals s'apliqués el delicte de rebel·lió. El conflicte hauria començat sota el govern d'**Artur Mas**. I enumerà una colla de fets que considerà constitutius de delicte. Segons digué **Fernández**, si **Sánchez** i **Cuixart** només haguessin tingut el suport de la població no seria un delicte de rebel·lió, però assegurà que sí que ho era, perquè van rebre el suport del govern. Vox considerà esdeveniments de violència concreta per a justificar el delicte de rebel·lió la concentració del el 20-IX i l'1-0. **Fernández** no es volgué estendre en l'enumeració d'aquests fetes perquè ja ho havia fet la fiscalia. Continué tot seguit l'argumentació del jutge **Pablo Llarena** en considerar que es tractava d'un alçament violent perquè existia una determinació d'arribar a l'objectiu dels acusats: l'escissió de Catalunya. La mobilització popular es va utilitzar per culminar el procés d'independència. **Fernández** acabà la seva intervenció i començà la de **Javier Ortega Smith**, secretari general de Vox, que detallaria els delictes pels quals acusaven els processats d' "organització criminal". Així, argumentà que aquesta organització criminal tenia un objectiu en dues fases: primer, amb un govern de transició i, després, amb l'executiu de l'estat independent. L'organització criminal volia forçar l'estat espanyol a negociar la independència i, si no era possible, fer un referèndum unilateral que legitimés la desconexió. L'advocat de Vox enumerà tot seguit les estructures d'estat, que havien de substituir l'administració pública espanyola. Va descriure també, com a potes del pla, una estratègia de comunicació, on

sumà tant els mitjans públics com la tasca del Diplocat a l'estranger, i una estratègia econòmica, amb la qual justificà la malversació. L'últim element del qual parlà Vox era l'element finalista de la rebel·lió: fer efectiva la independència. Tot seguit es posà la medalla d'haver provocat la investigació judicial amb la querella criminal que havien presentar al jutjat 13 de Barcelona. **Ortega Smith**, per acabar, agrai la feina feta a **Juan Antonio Ramírez Sunyer**, ex-instructor del jutjat 13, **José María Romero de Tejada**, ex-fiscal superior de justícia de Catalunya i **José Manuel Maza**, ex-fiscal general de l'estat espanyol, tots ells morts durant el transcurs del procés judicial. Acabà demanant una sentència exemplar i dissuasiva perquè mai més ningú gosi cometre fets semblants.

□Acabada la intervenció, **Marina Roig** demanà d'allargar l'hora que tindria per a defensar **Cuixart** ja que les acusacions havien tingut més de tres hores per argumentar el delicte de rebel·lió. **Marchena** respongué que els criteris d'exposició ja estaven fixats i denegà la petició. **Jordi Pina** manifestà que ell estava d'acord amb els criteris establerts i **Marchena** el va interrompre: "Vostè no estava d'acord, vostè estava encantat". **Pina** argumentà, tanmateix, que la fiscalia havia dedicat més d'un bloc a desenvolupar el delicte de rebel·lió i que això no era l'acordat en la reunió informal que havien fet. **Marchena** li recordà que els advocats que defensen tres acusats tindrien tres hores, els que en defensen a dos, dos ,i qui en defensin un, només una hora. Tanmateix, avançà que seria flexible amb la distribució de temps i ho comparà amb d'altres tribunals europeus abans d'aixecar la sessió.